

vec prvý c. ř. s. nevztahuje. Nemění na tom ničeho, že se žalobní žádost na dodržení smlouvy spojena byla žalobní žádost na odevzdání najatého předmětu, již proto, že nejde tu o odevzdání po rozumu Šu 567 c. ř. s. Odvolání podané ve lhůtě 14denní jest tedy podáno zavčas; slušelo se je k soudu přijati a o něm, jako zavčas podaném, jednati.

### Čís. 3407.

**I když jest při určitém druhu zboží (na př. přízi) obchodní zvyklostí výměna závěrečných listů, platí i ústně uzavřený obchod, leda že smluvníci ujednali, že obchod jest dojednaný teprve výměnou závěrečných listů.**

(Rozh. ze dne 22. ledna 1924, Rv I 615/23.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny za dodanou přízi o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

### D ů v o d y:

Oba nižší soudy vycházejí z právního názoru, že nedošlo k uskutečnění obchodu, poněvadž nebyly vyměněny závěrečné listy, jak dle posudku znalců v obchodě přízi jest zvykem. Tomuto názoru nelze bez výhrady přisvědčiti. Dle čl. 317 obch. zak. není platnost obchodních smluv podmíněna písemným sepsáním anebo jinakou formou, stačí tedy úplně ujednání ústní, pokud strany neučinily dojednanost anebo platnost smlouvy vůbec závislou na zachování určité formy na př. na výměně závěrečných listů. Co mezi žalobkyní a Hugonem L-em v zastoupení žalované bylo umluveno, rozsudky nižších stolic přesně nezjišťují, a z předložené korespondence nedá se nikterak usouditi, že strany učinily podmínkou platnosti smlouvy výměnu závěrečných listů. Stačí poukázati k dopisu ze dne 19. srpna 1921, v němž sama žalovaná uvádí: ».....glaube ich, dass wir gar keinen Schlussbrief brauchen und zwischen uns eine mündliche Abmachung dieselbe Geltung hätte wie ein Schlussbrief.« Znalci ovšem potvrdili, že jest při obchodu přízi výměna závěrečných listů obvyklou. Tím není však ještě řečeno, že by bez zachování této zvyklosti smlouva byla neplatnou; vždyť dle čl. 1 obchodního zákona rozhodny jsou v prvé řadě předpisy obchodního zákona, tedy i čl. 317, jenž přiznává platnost pouhým smlouvám bezformálním a teprve potom mohou přijíti v úvahu obchodní zvyklosti. Jest tedy nutno zcela přesně a určitě zjistiti, co bylo v měsíci srpnu 1921 ujednáno mezi stranou žalující a zástupcem žalované Hugonem L-em, byla-li smlouva uzavřena s konečnou platností, zda byl k takovéto uzávěrce L. oprávněn, či zda vyhradil schválení smlouvy své firmě pokud se týče zda bylo smluveno, že smlouva má býti dojednanou teprve po výměně závěrečných listů.